

Værneting i Danmark for direkte krav

Højesteret har for nyligt omgjort Sø- og Handelsrettens afgørelse af 6. januar 2017 (Sag: H-77-15), hvor en dansk fødevaregrossist havde anlagt sag i Danmark mod en lageroperatør og transportøren, da et parti kyllingeprodukter til en tysk køber forsvandt på sin vej fra Holland til Tyskland.

Sagen omhandlede en international vejtransport fra Holland til Tyskland. En dansk fødevaregrossist solgte et parti kyllingeprodukter til en tysk køber. Den danske fødevaregrossist indgik en aftale med en dansk transportør, om at transportere kyllingeprodukterne fra Holland til Tyskland. Under transporten bortkom den danske fødevaregrossists gods, fordi en hollandsk lageroperatør fejludleverede godset i Holland.

Den danske fødevaregrossist anlagde sag i Danmark mod både lageroperatøren og transportøren.

I modsætning til Sø- og Handelsretten fastslog Højesteret, at sagen kunne anlægges imod den hollandske lageroperatør i Danmark, jf. Bruxelles I-forordningens Art. 8, stk. 1. Højesterets begrundelse var bl.a., at der ville være risiko for uforenelige retsafgørelser, hvis kravene mod den danske transportvirksomhed og den hollandske lageroperatør blev pådømt hver for sig, idet bevisbedømmelsen af hændelsesforløbet kunne falde forskelligt ud. At kravet mod transportvirksomheden skulle bedømmes efter dansk ret, mens kravet mod den hollandske lageroperatør muligt skulle bedømmes efter hollandsk ret, var derimod ikke afgørende.

Sø- og Handelsretten havde i sin afgørelse fundet, at kravet mellem den danske fødevaregrossist og den hollandske lageroperatør ikke var tilstrækkeligt snævert forbunden med kravet mellem den danske fødevaregrossist og den kontraherende transportør - kravene hvilede på forskellige retsgrundlag. Dette var imidlertid ikke afgørende ved Højesterets stillingtagen i sagen.

ULLA FABRICIUS
ADVOKAT (H), PARTNER

(+45) 77 40 10 12
UF@NJORDLAW.COM